

Det er ikke kun i de nære fællesskaber, at horisonten er for snæver. I debatten om strukturreformen har regeringens horisont nærmest været skjult. Kristendemokraterne har med udgangspunkt i Strukturkommissionens betænkning stillet sig åben over for en opdatering af den kommunale struktur med vægt på, at den både skal kunne løse opgaver på en effektiv og bæredygtig måde, sikre det lokale demokrati og fremme en balanceret udvikling af landet, også i udkantsområderne. Men regeringen har tydeligvis haft en anden dagsorden – en dagsorden, hvor det centrale ikke bliver en opdatering, men en afvikling af det lokale demokrati; en dagsorden, hvor hensigten ikke er at sikre en velfungerende decentral og demokratisk struktur, men at sikre større valgfrihed.

Kl. 11.30

Som beskæftigelsesministeren udtalte til Jyllands-Posten i søndags, skal større enheder skabe større valgfrihed, og større enheder skal sikre, at virksomheder får større interesse i at overtage opgaverne. Kristendemokraterne vil gerne diskutere, hvordan vi styrker valgfriheden, og hvilke opgaver der kan udliciteres og privatiseres, men vi må stille os dybt undrende over for, at regeringens sigte med strukturreformen henter mere inspiration i statsministerens minimalstatsbog end i anbefalinger fra Strukturkommissionen. Det er absurd, at regeringen i sin iver for at forfølge ideologiske mål er villig til at skabe en mere centralistisk struktur, der gør vejen fra borgere til borgmestre endnu længere, og det frie valg består i at skulle køre børnene endnu længere for at komme i skole eller på skadestuen.

Nedtoningen af fællesskabet gør sig også gældende i debatten om skattestoppet, og her er det ikke kun regeringen, der melder sig på banen. Socialdemokraterne og De Radikale taler om et intelligent skattestop, SF taler om et socialt skattestop, mens regeringen bare kalder det skattestop. Skattestop er blevet et mantra i dansk politik, og Kristendemokraterne får i kølvandet på det lyst til at lancere en *elsk din skat*-kampagne – ikke fordi vi ønsker, at den skal stige eller for den sags skyld falde, men fordi den danske skattestopsdebat afspejler en klar tendens: Vi gider ikke det fælles.

Selvfølgelig er der i medierne og offentligheden generelt en debat om, hvordan velfærdssamfundet skal indrettes bedst muligt. Spørgsmålet er bare: Med hvilket fortegn? Debatten cirkler i stigende grad om den enkeltes økono-

miske muligheder og den enkelte som forbruger. Man gider ikke for alvor beskæftige sig med de andre eller med det, vi har sammen i fællesskab.

I Kristendemokraterne har vi fået nok af al den snak om skattelettelser og skattestop, der forpester debatten om velfærdssamfundet og fællesskabets bedste. Skat handler jo dybest set om solidaritet, om at ville det fælles og erkende, at den enkelte har brug for fælles goder i form af en ordentlig offentlig sektor, der har blik for både børnene, de ældre, de svageste og de udstødte; en offentlig sektor, der har ansvar for uddannelse, miljø, sundhed og en god infrastruktur. For Kristendemokraterne er fællesskabets forpligtelse afgørende, hvis vi vil sikre, at Danmark også i fremtiden kan være stolt af et solidt velfærdssamfund.

Også internationalt er der behov for at styrke det fællesskab, som vi ønsker at Danmark skal bidrage til i højere grad end i dag. Regeringen har siden sin tiltrædelse forvandlet ulandsbistanden til en varm kartoffel i dansk politik. Politiske visioner på området har måttet lade livet under regeringens sparekniv. Regeringen har med nedskæringer slået nye toner an for dansk udviklingsbistand, og den har samtidig ændret kurs for forståelsen af, hvordan bistand skal ydes og til hvilke formål.

Kristendemokraterne er ikke begejstrede for det skift, der er sket. Udviklingsbistanden er i høj grad blevet forvandlet til et udenrigspolitisk instrument, og derfor har Kristendemokraterne bl.a. foreslået etablering af en ulandskommission i Danmark – ikke for at nedsætte en kommission, der kan forøge bunken af bureaukratisk papirnusseri, men fordi det er på tide, at vi kommer et spadestik dybere i debatten om, hvordan og med hvilke mål vi vil yde udviklingsbistand i fremtiden. Vi finder det derfor beklageligt, at regeringen, som ellers arbejder ud fra mest for pengene-devisen, ikke støtter forslaget om ulandskommissionen, men overraskede blev vi nu ikke.

Statsministeren gav under Irakhøringen udtryk for, at de største sikkerhedstrusler er terror og spredning af masseødelæggelsesvåben. For os at se er det en yderst kortsigtet betragtning, hvis horisonten ikke strækker sig meget længere end til Irak. Hvis vi ønsker en horisont, der ikke er forblændet af en krig på falske vilkår, må fokus rettes mod genetablering af det globale fællesskab og ikke blot et fællesskab mod terror, men et fællesskab for global lighed med FN som